

ČESKA REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobkyně: **Mgr. H. K.**, bytem P. 9, J. 40/714 proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, odbor stavební se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1 za účasti a) H. D. – J., bytem P. 8, U S. 9/269 a b) Městská část Praha 8 se sídlem Praha 8, Zenklova 35, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2009, čj: S-MHMP 596634/2009/OST/Ba/Jn

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu hl.m.Prahy ze dne 4.11.2009 čj: S-MHMP 596634/2009/OST/Ba/Jn se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 6.800,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2009, čj: S-MHMP 596634/2009/OST/Ba/Jn, kterým bylo zamítnuto m.j. i odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 8, odboru výstavby ze dne 27.4.2009, čj: MCP8 043011/2009, sp.zn. MCP8 133866/2008/OV.Le, kterým stavební úřad k žádosti Hany D. – J. vydal stavební povolení pro stavbu „Samostatně stojící podsklepený rodinný dům s jedním nadzemním podlažím a obytným podkrovím, včetně sjezdu“.

Žalobkyně připouští, že její odvolání ve věci neobsahovalo konkrétní důvody, ale že vycházela z faktu, že je již uvedla několikrát, naposledy v námitkách účastníka řízení při zahájení stavebního řízení, a to písemně dne 19.3.2009.

Žalobkyně v první námitce namítá, že povolený sjezd se sklonem 31,5% je v rozporu s řádným užíváním stavby a v rozporu s vydaným územním rozhodnutím čj: OV/P8/2007/1491/Buk/9 z 26.2.2008, kde je na straně 10 bod 4 uvedeno: „vzhledem k umístění garáže v podzemí, vzdálenosti stavby od napojení na místní komunikaci a výškových rozměrů v území je možné realizovat rampu o sklonu cca 13%. Podle normy ČSN 736057 nemá být sklon rampy větší než 17%. Tento parametr bude splněn. Podrobné řešení této rampy bude řešeno v projektové dokumentaci stavby“. Žalobkyně dovozuje, že při povoleném sklonu 31,5% je možné rampu používat, ale pouze za předpokladu, že stavbu v rozporu se schváleným stavebním povolením a územním rozhodnutím stavebníci navýší o úroveň 1. suterénu, tak aby rampa byla maximálně 17%, což by splňovalo normu, ale na druhé straně se objekt zvýší téměř o 1 m, což je v rozporu s předpisy. Žalobkyně se domnívá, že tato změna bude ze strany stavebního úřadu dodatečně povolena, což znamená, že u stavby, která je umisťována do prostředí již existující zástavby nebude architektonické a urbanistické řešení vhodným způsobem reagovat na charakter a strukturu této zástavby, tak jak to vyžaduje vyhláška č. 26 Hlavního města Prahy o obecných a technických požadavcích na výstavbu.

Ve II. námitce žalobkyně namítá, že umístění stavby hrubě odporuje požadavku vyjádřeného ve vyhlášce v článku 4, neboť není respektován fakt, že se nachází v zóně s regulativy prostorového uspořádání a tím je porušován čl. 8 odst. 1, čl. 8.2 a 8.3 Územního plánu sídelního útvaru hl.m.Prahy. Pokud jsou nyní ve stávající zástavbě odstupy mezi rodinnými domy 26-30 m, v tomto případě bude odstup od domu navrhovatelů maximálně 16,5 m. V důsledku toho bude stavba značně stínit jižní část zahrady žalobce a žalobce nebude moci plnohodnotně svoji nemovitost užívat.

Dále namítá žalobkyně porušení zákona, neboť nejsou splněny koeficienty podlažních ploch, které jsou směrné a nepřekročitelné, jako i koeficienty zeleně stanovené v článku 8.3. vyhlášky hlavního města Prahy. Koeficient podlažních ploch je překročen o 20,4885 m².

Odbor výstavby MČ Praha 8 pochybil již ve fázi územního řízení, když u zahájení územního řízení součástí informace nikdy nebylo grafické vyjádření záměru, popř. jiný podklad, z něhož lze usuzovat na architektonickou a urbanistickou podobu záměru a na jeho vliv na okolí. Tím byl porušen zákon č. 183/2006 Sb., a to § 87 odst. 4 v návaznosti na vyhlášku č. 503/2006 Sb.

Žalobkyně dále namítá, že fakt, že rozhodnutí o územním řízení nabylo právní moci poté, co odvolání žalobce bylo zamítnuto jako opožděně podané, nemění nic na tom, že při stavebním řízení měla být litera zákona naplněna a rozhodnutí by mělo být vydáno po pečlivém zvážení všech okolností a rovněž v souladu s obecně platnými ČSN a závaznými předpisy hlavního města Prahy. Žalobkyně dále vytýká žalovanému, že ji v souladu s § 45 správního řádu nevyzval k odstranění nedostatků podání, čímž byla žalobkyně zkrácena na právech, která jí přísluší takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě nejprve shrnul dosavadní průběh správního řízení a vyjádřil se následně k jednotlivým námitkám. K námitce, že navržená nájezdová

rampa do garáže má příliš příkrý sklon uvedl, že tyto námitky byly uplatněny a vyřešeny již v územním řízení. Proto nebylo nutné se těmito námitkami zabývat, neboť tato otázka nebyla předmětem stavebního řízení a proto nemůže být použita ani jako námitka žalobní. K žalobě proti rozhodnutí, jež bylo zamítnuto odvolání do rozhodnutí, kterým byla povolena stavba. Považuje za irelevantní úvahy žalobkyně o tom, jaké úpravy (zvýšení stavby) bude muset stavebník provést, neboť žalované je rozhodnutí, jímž se předmětná stavba povoluje. Žalovaný namítá, že žalobce není oprávněn uvedenou námitku uplatnit, neboť k tomu není aktivně legitimován a odkazuje na ustanovení § 65 odst. 1 soudního řádu správního. Základní podmínkou pro podání správní žaloby je skutečnost, že žalobce byl zkrácen na svých právech úkonem, v daném případě rozhodnutím správního orgánu, kterým se zakládají, mění, ruší, popř. závazně určují jeho práva. Napadeným rozhodnutím byla stavebníkovi povolena stavba na vlastním pozemku. O právech účastníka řízení, žalobce v napadeném rozhodnutí, rozhodováno nebylo. Žalobce není dle žalovaného legitimován ani dle ustanovení § 65 odst. 2 s.ř.s., neboť není zřejmé, jaká jeho práva měla být vydaným rozhodnutím zkrácena natolik, že by to způsobilo nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Ze žaloby není patrné, jakým způsobem se namítaný sklon příjezdové rampy do garáže stavebníka dotkne i práv žalobce.

K námitce, že umístěním stavby dojde k porušení vlastnických práv žalobkyně tím, že předmětná stavba rodinného domu bude stínit jižní část zahrady žalobce uvedl žalovaný, že žádný právní předpis nestanoví, že stínem stavby dopadající na sousední pozemek dochází k porušování vlastnických práv. Námitka se však týká umístění stavby. Umístění předmětné stavby rodinného domu bylo řešeno v samostatném územním řízení a nebylo tudíž předmětem stavebního řízení. Z tohoto důvodu nebyla tato otázka předmětem stavebního řízení, tedy ani řízení o odvolání proti stavebnímu povolení, a proto nemůže být ani předmětem podané žaloby.

Žalovaný tak zásadně nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že její nesprávně odůvodněné odvolání měl zhojit tím, že jí měl vyzvat k doplnění odvolání dle ustanovení § 45 správního řádu. Toto ustanovení se týká žádosti, nikoli odvolání. Odvolání je zvláštním druhem podání speciálně upraveným v ustanovení § 81 a násl. správního řádu, tímto podáním se zahajuje odvolací řízení. Není ale žádostí. Uvedené odvolání nepostrádalo navíc odůvodnění úplně, podobně jako podaná žaloba postrádalo pouze důvody, jež by žalovaný mohl považovat za relevantní. Závěrem navrhl žalobu odmítnout z důvodu nedostatku aktivní legitimace žalobkyně, popř. zamítnout jako nedůvodnou.

Žalobkyně využila svého práva a k vyjádření žalovaného zaslala soudu repliku, ve které uvedla, že se žalobce odvolával ve věci rampy již ve fázi územního řízení, ale že nikdy nebyla tato problematika řešena a znovu opakovala argumentaci uvedenou v podané žalobě s odkazem na § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona č. 183/2006 Sb. Sklon k rampě je dle žalobkyně z hlediska sjezdu nerealizovatelný a je tak schválena stavba, kterou nelze užívat pokud jde o rampu a garáž. Žalobkyně je přesvědčena, že žalovaný porušil zákon, neboť vydal rozhodnutí v rozporu s vydaným územním rozhodnutím, kde bylo uvedeno, že je možné realizovat rampu o sklonu cca 13%. K námitce žalovaného, že žalobkyně není aktivně legitimována uvádí žalobkyně, že byla zkrácena na svých právech a to způsobem, že by to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Stavba zasáhne do jejích práv jako vlastníka sousedního rodinného domu. Souhlasí s tím, že umístění stavby nebylo předmětem stavebního řízení, ale žalovaný vydal stavební povolení, kterým nerespektoval územní rozhodnutí, které mu předcházelo a povolil stavbu se sklonem rampy 31,5%. Nesouhlasí nadále s tím, že žalovaný neměl povinnost žalobce vyzvat k doplnění odvolání.

K nařízenému jednání soudu se žalobkyně nedostavila a žalovaný setrval na svém stanovisku uvedeném ve vyjádření k podané žalobě.

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 11.11.2008 podal stavebník H. D. – J. žádost o vydání stavebního povolení na stavbu rodinného domu. Rozhodnutí o umístění stavby „Rodinný dům při ulici U Červeného mlýnku včetně uličního oplocení, připojený na inženýrské sítě (voda, kanalizace) a nekrytého venkovního bazénu“ bylo vydáno dne 26.2.2008 pod čj: OV/P8/2007/1491/Buk/9 s nabytím právní moci dne 14.8.2008.

Dne 4.12.2008 byl stavebník vyzván k doplnění žádosti a řízení bylo přerušeno. Žádost byla doplněna dne 16.2.2009. Opatřením ze dne 10.3.2009 oznámil stavební úřad zahájení stavebního řízení známým účastníkům řízení a dotčeným orgánům. Účastníky vyzval k uplatnění námitek a možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí ve lhůtě do 10 dnů od doručení oznámení.

Dne 19.3.2009 podal Akad. arch. M. K. námitky týkající se schváleného sklonu rampy, dále poukazoval na to, že stanovisko k přípravné projektové dokumentaci z hlediska dopravy pro účely územního řízení bylo z 30.8.2006, a proto požadoval stanovisko odboru dopravy a oddělení dopravních staveb k této stavbě, dále poukázal na to, že není dodržen koeficient podlažních ploch KPP, který je stanoven mírou využití území a také požadoval místní šetření na místě.

Dne 27.4.2009 Úřad Městské části Praha 8 vydal stavební povolení na stavbu „Samostatně stojící podsklepený rodinný dům s jedním nadzemním podlažím a obytným podkrovím včetně sjezdu na pozemcích parc.č. 1646/22 (rodinný dům) a parc.č. 1646/32 (sjezd), oba v katastrálním území Ďáblice“. Jedná se o dům o zastavěné ploše 110 m² a o sjezd na pozemek. Stavební úřad zamítl námitky Akad. arch. M. K., týkající se sklonu rampy do garáže, předložení stanovisek u MČ Praha 8, odboru dopravy a u MČ Praha 8, odboru výstavby, oddělení dopravních staveb, výpočtu KPP a provedení ohledání. Stavební úřad dospěl k závěru, že projektová dokumentace stavby splňuje podmínky územního rozhodnutí o umístění stavby a je v souladu s jednotlivými ustanoveními vyhlášky č. 26/1999 Sb. K námitkám účastníka řízení Akad. arch. M. K. stavební úřad uvedl, že norma ČSN není závazná a připustil, že sklon rampy je navržen 31,5%, což je skutečně více než doporučuje příslušná norma. Poukázal na to, že dle rozhodnutí MHMP, odboru stavebního o odvolání proti vydanému územnímu rozhodnutí ze dne 23.7.2008 bylo uvedeno „že přepočítáním sklonu rampy došel odvolací orgán k závěru, že je větší než 20%. Odvolací orgán si je vědom, že podle normy nemá být sklon rampy větší než 17%. Odvolací orgán uvedl, že novelou zákona č. 22/1997 Sb., provedenou zákonem 72/2000 Sb. došlo k přesnému vymezení postavení ČSN v soustavě předpisů v ČR s tím, že v uvedené novele se výslovně stanoví: „ČSN není obecně závazná“ z toho vyplývá, že ČSN nejsou považovány za právní předpisy a není stanovena obecná povinnost jejich dodržování. To znamená, že ČSN nejsou závazné a mají obecně dobrovolný charakter. K požadavku vyžádání stanovisek odboru dopravy a oddělení dopravních staveb uvedl stavební úřad, že stavební úřad akceptoval stanovisko příslušného silničního správního orgánu, které bylo vydáno k územnímu řízení, i ve stavebním řízení, neboť stavební část projektové dokumentace je z července 2005 a stanovisko bylo vyhotoveno v srpnu 2006. Bylo tedy zhotoveno k projektové dokumentaci,

která je předmětem stavebního řízení. Bylo také přiloženo i rozhodnutí o připojení z března 2007, které bylo vydáno na základě stanoviska z 30.8.2006.

Ke koeficientu podlažních ploch uvádí stavební úřad, že koeficient byl splněn, tak jak již bylo prokázáno v územním řízení. Poukázal na to, že nemůže stavební úřad požadovat po stavebníkovi podklady (tj. požadované stanovisko u URM), které by byly nad rámec řízení, pro které není opora v žádném zákonu nebo jiném obecně závazném předpisu. Odkázal na ustanovení § 159 odst. 2 stavebního zákona o odpovědnosti projektanta za zpracovanou projektovou dokumentaci.

K požadavku na ohledání na místě odkázal na ustanovení § 112 stavebního zákona s tím, že je zcela v kompetenci stavebního úřadu, zda budu stavební řízení spojeno s ústním jednáním. V daném případě jsou stavebnímu úřadu poměry staveniště i okolí známy mimo jiné z běžné úřední činnosti.

Proti tomuto rozhodnutí podali odvolání manželé K. dne 11.5.2009, ve kterém uvedli, že se odvolávají proti výroku rozhodnutí z důvodu nedostatečného posouzení k předložené dokumentaci. Odůvodnění a postup odboru výstavby je nepřesvědčivý, nedostatečný a nezodpovědný a tudíž v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, a proto nepřezkoumatelný. Navrhli zrušení a vrácení k novému řízení první instance.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým společné odvolání manželů K. zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a dospěl k závěru, že prvostupňové rozhodnutí nevykazuje takové nedostatky, které by vyžadovaly rozhodnutí zrušit a věc vrátit. Současně uvedl, že předmětná stavba rodinného domu byla navržena v souladu s platným územním plánem a předložená projektová dokumentace byla zpracována v souladu s podmínkami územního rozhodnutí. Nicméně poukázal na některá méně závažná pochybení. Žalovaný upozornil na to, že stavebník musí před zahájením stavby předložit stavebnímu úřadu aktuální stanoviska správců sítí, tedy kladné vyjádření společnosti PRE distribuce s tím, že dodatek z 3.10.2008 bude ověřen autorizovaným inženýrem pro požární bezpečnost stavby. Pokud nebudou stanoviska správcovství předložena, brání to řádnému provedení stavby.

K námitkám odvolatelů žalovaný uvedl, že z odvolání nevyplývá, proč odvolatelé považují postup, resp. rozhodnutí stavebního úřadu za nesprávné, resp. nezákonné, popř. v čem shledávají nedostatečnosti posouzení předložené projektové dokumentace. Poukázal na to, že odvolatel Akad. arch. M. K. uplatnil v řízení písemné námitky, kterými se stavební úřad zabýval, tyto pro nedůvodnost zamítl a svůj postup řádně zdůvodnil. Žalovaný také připomněl, že námitky týkající se sklonu rampy v garáži byly uplatněny a vyřešeny v územním řízení a odvolatel neuvedl, jakým způsobem se tato skutečnost dotýká jeho vlastnických práv. Proto se těmito námitkami nezabýval.

Ve správním spise se nachází také rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby ze dne 26.2.2008 čj: OV/P8/2007/1491/Buk/9 o umístění stavby Rodinný dům při ulici U Červeného mlýnku včetně uličního oplocení, připojení na inženýrské sítě a nekrytého vodního bazénu, proti kterému podali manželé K. odvolání, které bylo rozhodnutím ze dne 23.8.2008, čj: SMHMP 298539/2008/OST/Li/Cc odmítnuto jako opožděné žalovaným.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě. Při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Zásadní námitkou žalobkyně, kterou je nutno vyřešit ještě před tím, než se bude soud zabývat podanou žalobou věcně, je námitka, v níž žalobkyně nesouhlasí s postupem správních orgánů, jestliže ji nevyzvali k doplnění odůvodnění odvolání, ale hodnotili ho jako podání bez zákonem daných náležitostí, když ona sama se domnívala, že postačí, že vznesla námitky v průběhu stavebního řízení.

Podle § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí mít odvolání náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že náležitosti odvolání jsou ve správním řádu explicitně vyjádřeny. Tedy každé podání, které má být posouzeno jako odvolání, musí vedle základních náležitostí každého podání stanovených v § 37 odst. 2 správního řádu obsahovat i specifikaci rozhodnutí, proti kterému směřuje, dále rozsah, v němž jej napadá, tj. uvedení výroků, které jsou napadány, a dále konkrétní skutečnosti, z nichž se dovozuje nesprávnost právního či skutkového posouzení věci nebo vady řízení (odvolací důvody).

Správní řád (č. 500/2004 Sb.) přijal jinou konstrukci odvolacího přezkumu, než kterou znal předchozí správní řád (č. 71/1967 Sb.). Zvýšil totiž odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť jeho dispozici svěřil, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumáváno - s výjimkou skutečností, které je povinen zkoumat bez ohledu na obsah odvolání (srov. č. 1580/2008 Sb. NSS). Podle § 89 odst. 2 správního řádu totiž odvolací orgán přezkoumá soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, správnost napadeného rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, nevyžaduje-li veřejný zájem jinak.

Vzhledem k tomu, že odvolání je podáním ve smyslu § 37 správního řádu, a s ohledem na § 93 odst. 1 správního řádu, podle nějž se pro řízení o odvolání použijí obdobně ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu, je nutno uzavřít, že nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Odvolání žalobce (odvolání ze dne 3.9.2008) vedle základních náležitostí podání obsahovalo specifikaci napadeného rozhodnutí, k chybějícím odvolacím důvodům však žalobce pouze uvedl, že odvolání odůvodní do patnácti dnů. To však na výše zmíněné povinnosti správního orgánu nic nemění. Naopak, takto formulovaným odvoláním dal odvolatel (žalobce) správnímu orgánu jednoznačně najevo, že odvolání hodlá doplnit právě ještě o odvolací důvody. V takovém případě měl správní orgán učinit opatření k odstranění nedostatků odvolání postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu a nikoliv sám možné vady vyhledávat.

Žalovaný tak rozhodoval o odvolání, aniž by znal konkrétní námitky, které žalobkyně hodlala v doplnění svého odvolání uplatnit. Takový postup žalovaného považuje soud za nepřipustný a v rozporu s procesními pravidly, která jsou zakotvena v citovaných ustanoveních správního řádu, a vyplývají z ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces.

Ke shodnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19.3.2012, č.j. 8 As 102/2011 – 105, dostupný na www.nssoud.cz, když uvedl že ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu totiž obsahuje pouze obecnou úpravu náležitostí, které jsou vyžadovány pro podání ve správním řízení. Odvolání jako zvláštní procesní podání však musí nad rámec náležitostí podle § 37 odst. 2 správního řádu obsahovat náležitosti podle § 82 odst. 2 správního řádu, jak vyplývá i ze samotného textu tohoto ustanovení. Podle ustálené judikatury správních soudů je správní orgán i v případě nedostatku těchto specifických zákonných náležitostí odvolání povinen učinit opatření k odstranění vad podání dle § 37 odst. 3 správního řádu (srov. např. rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 9. 2007, č.j. 51 Ca 11/2007 - 19, a ze dne 14. 2. 2008, č.j. 54 Ca 1/2008 - 30, č. 1578/2008 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č.j. 2 As 56/2007 - 71, č. 1580/2008 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 4/2009 - 53).

Na správním orgánu tedy bude, aby žalobkyni vyzval k doplnění odvolání o odvolací důvody, neučiní-li tak žalobkyně dříve i bez této výzvy.

Soud tedy shledal žalobu důvodnou v námitce procesního pochybení správního orgánu, který žalobkyni nevyzval k doplnění odvolání a rozhodl o odvolání, aniž znal konkrétní důvody, které žalobkyně hodlala v odvolání uplatnit. Proto soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení podle § 78 odst. 1,4 s.ř.s.

Za dané situace není na místě řešit zbylé žalobní námitky, které, budou-li v doplnění odvolání uplatněny, musí být řešeny žalovaným, jehož rozhodnutí soudu nenáleží nahrazovat.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a přiznal úspěšné žalobkyni náhradu nákladů řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 2000,- Kč a za její zastoupení advokátem ve výši 4.800,- Kč, a to za dva úkony právní služby, převzetí věci a sepsání žaloby, po 2 100,- Kč a dva související paušální poplatky po 300,- Kč podle §§ 7, 9 odst. 3 písm. f) a 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. Náklady řízení celkem činí 6.800,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. prosince 2012

JUDr. Hana Veberová, v.r.
předsedkyně senátu